

EGY ISKOLAI KIÁLLÍTÁS KÉPEI

EVANGELIZÁLÓ KERETBEN

Manapság ebben a vészjelzett világban, amelyben élünk – amely önellentmondásos sóhajaival körülvesz bennünket – mind gyakrabban beleütközünk egy kikerülhetetlen tényezőbe, az időbe.

Sokan siettetni szeretnék, mások lassítani inkább az idő múlását; többen megállítanák, s vannak olyanok is, akik visszaforgatnák az idő kerekét.

Miért, milyen körülményből, miféle mélységből tör felszínre hasonló vágy vagy óhaj az emberben? Az igazi válaszok bizonyára kincseket jelentenének a szociológusoknak, pszichológusoknak, filozófusoknak, jövőkutatóknak – de másoknak is, akiket az idők szele megérint. Kicsit érintettek lehetünk valamennyien.

Nekem elébem jött egy lehetőség – a gyerekek közötti forgolódásaim idején. A diplomunkkal átellenben álló gyönyörű villában működik ugyanis a Derkovits Gyula Általános Iskola, ahonnan új szelek fújnak. Érzékelhető módon. S bár egy világi intézményről van szó, Isten itt is újra meg újra megnyit egy ajtót az örömhír megismerésére. A hit- és erkölcstan-oktatás fokozatos bevezetése mellett olyan iskolai események, programok valósulnak meg, olyan kérdések vetődnek fel, amelyekre bizony lehet készítésünk igei válaszok megfogalmazására. Érdeemesnek tartom tehát e cikksorozat elindítását tájékoztatásul, hogy ennek nyomán is sokan felinduljanak az evangélium elmondására a Lélek által.

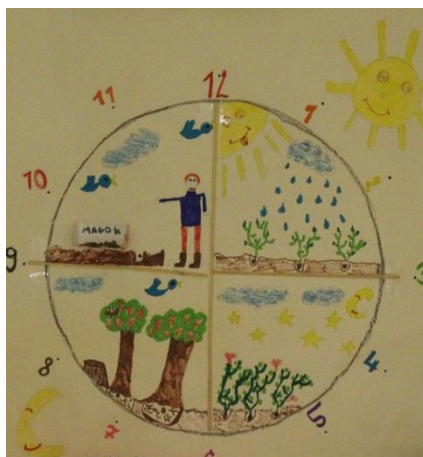
Mondanivalóm kifejtéséhez egyelőre elegendő mindezekből egyetlen mozzanatot felvillantani.

1.

A mindenkori tanévnyitó ünnepségen az igazgató szép szavai oly módon is tettekre indítanak, hogy közkinccsé teszik az elkövetkező szorgalmi időszak vezérgondolatát, jelszavát, programját. Legtöbbször ez egyetlen szó, mint most az idő, amelyhez a juliannás éves Ige is hasonlítható. Nálunk a tantermekben szembetűnően jól látható bibliai idézetek naponta megszólíthatnak ugyan sokakat, de megkérdezhetjük, hogy mindig ezüst tálcára kerülnek ezek az arany almák a mi református iskolánkban? Gondoljunk el ezen! A derkovitsosoknak most is tíz hónap adatott arra, hogy a kapott feladatokat, lehetőségeket végiggondolják, és különböző alkotásokban megfogalmazzák válaszaikat a kihívásokra.

Felfoghatták az időt mint az egymást követő jelenségek egymásutániságát, feldolgozhatták egymással összefüggő folyamatként, de állapotként is. A tanév utolsó heteiben látható kiállítás mindig jó bizonyosság arra, hogy a gyermekek képesek sokoldalúan, sokszínűen rajzokkal, festményekkel, fényképekkel és kézművezéssel kifejezni gondolataikat, véleményüket a világról, amelyben élünk.

E mostani alkalommal is érdeklődve és nem kis izgalommal léptem át a több teremből álló kiállítás küszöbét. Egy címadó alkotást szerettem volna elsőként látni. Ha egy novellás- vagy verseskötetet kinyitok, először a címadó művet olvasom el. Mit mutat meg az egészből, és mit rejt magában a többtől függetlenül? Ily módon kezdtem tájékozódni, keresgélni a szép rendben sorakozó alkotások között: időkerék, időfon, időmúzeum, időkapszula, időhúrok, időforgatag, idő. Igen, ez az! Csak ez az egy szó – s csak ez az egy mű! A mag elültetését, meggyökerezését, a növény növekedését és termőre fordulását meséli el egy négy részre osztott térben. Bibliai történetek, mozzanatok is fölsejlenek ezen a képen. Először a magvetőé (Máté 13,1-23).

Ahogy Jézus szólt a kemény talajra, a köves, majd a tövises talajra hullott magok sorsáról – amelyek egyike sem hozhatott termést. Ahogy meg is magyarázta példázatát a mi Urunk: megmutatta azokat az akadályokat, amelyek meggátolják az embert abban, hogy a mag – Isten Igéje – a szívünkbe hulljon.

A rajz – e példánál maradva – a jó talajra irányítja figyelmünket. Látjuk a földben szunnyadó mag megmozdulását, viselkedését az éjszaka csöndjében, az esőben és a napfényben – végül látjuk mint gyümölcsötől roskadozó növényt. Akik tehát jó földként befogadják az evangéliumot, azok megértik és megtartják az Igét. Ehhez viszont – mint a természetben is – alapos talajelőkészítést kell végezni. Isten maga cselekszik: elküldi az ő magvetőit, és előkészíti az emberi szíveket. Hálásak lehetünk az átadott életű presbiterekért, katechétákért, lekipásztorokért, gyülekezeti munkásokért, a hívő családokért, akiknek áldásos tevékenysége nyomán a mag harmincszoros, hatvanszoros, százszoros termést hoz aratásra. Így terjed az evangélium, így növekszik Isten népe idehaza és szerte az egész világon. Lám, a ránk talált példázat egyszerre láttatja a magvetést és az ért vetést mivélünk. Ám a rajz szemlélése rávezet bennünket egy másik jézusi tanításra, hiszen ez a másodikos kislány úgy ábrázolta a mag földbe kerülését, mintha egy szögletesre kialakított sírba helyezte volna, és annak ott meg kellene halnia. Ugyanis ahhoz, hogy a gabonamagból egy év alatt 30-60 mag, két év alatt 900-3600 mag, évszázadok alatt több milliárd mag támadjon, az kell, hogy a mag meghaljon. Jézus azt mondja, hogy *„ha a földbe vetett búzaszem meg nem hal, csak egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz”* – s kenyér, táplálék lesz belőle (olvasandó: János 12,24-26). A mi Urunk, Jézus Krisztus ezzel a saját sorsát szemléltette, a maga halálát hasonlította a búzaszemhez: halálra adta magát azért, hogy nekünk életet, örök életet szerezzen általa. Meg kellett halnia, hogy meglássuk, mekkora az ember bűne, és mekkora az Isten szeretete. Az Ő mai hűséges követői sem választhatnak más utat, mint amit ez a búzaszem példáz. Mert ha valaki megtagadja magát, és Jézus rendelkezésére bocsátja a maga életét, az megkapja Jézusét. Ekkor már nem én élem a magam szegényes, nyomorult, önző életét, hanem Ő éli bennem a magáét, s hatalmat ad arra, hogy letegyem a sajátomat örömmel. Így tehát te is azt keresd, hogy mit tudsz tenni Isten országáért ma meg holnap! A többit pedig bízd Istenre! Hiszen, aki Isten országért él és dolgozik, aki Isten országának munkásaként végzi a saját hivatását, hétköznapi munkáját, az Istentől kapja meg jutalmát. Azt Ő fogja előbbre segíteni, azelőtt Ő nyit ajtókat, annak Ő ad lelki erőt és dicsőséget a maga dicsőségéből. Aki kész így feláldozni magát, annak bizonyosan termékeny, gazdag élete van. Az Úrért való lemondás mindig gazdagabbá tesz, az érte vállalt szenvedés közelebb visz hozzá. Aki akkor is az Úrnak végez szolgálatot, ha embereknek szolgál, *azt megbecsüli az Atya*. Az ilyen ember élete példázza, hogy számára az idő nem csupán múlik, hanem telik is.